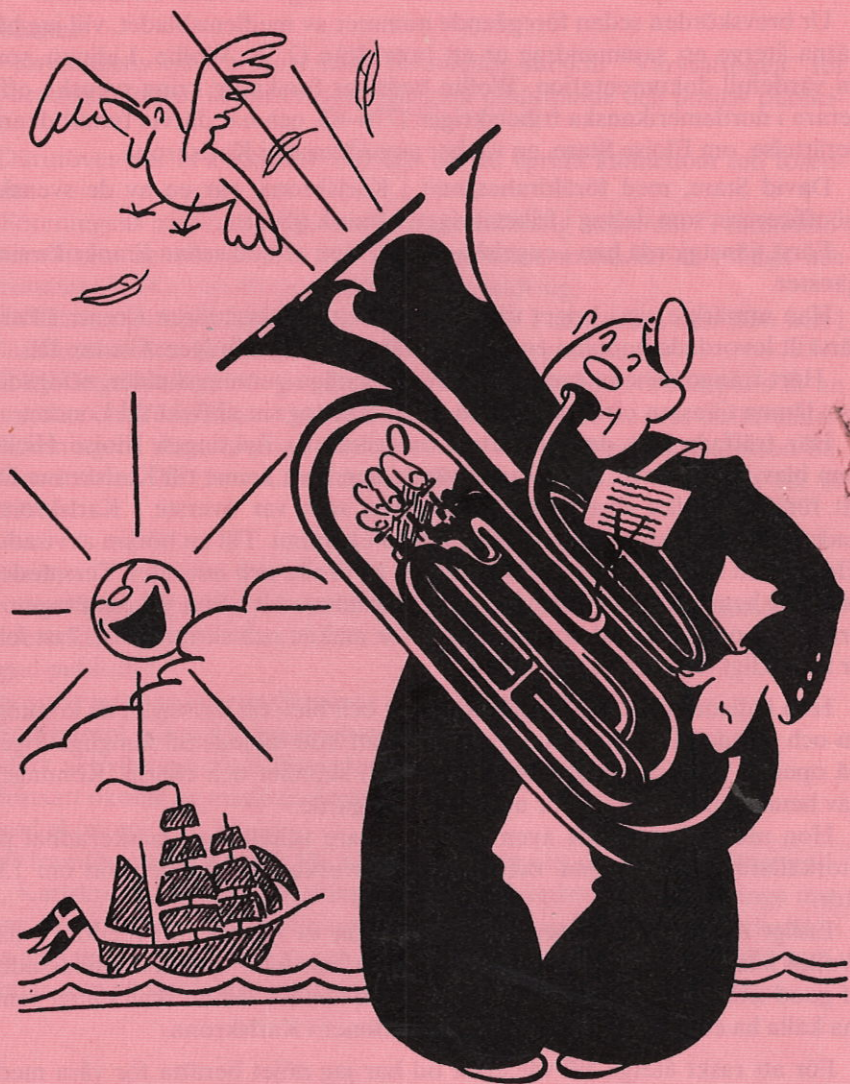

Föreningen Gamla Carlsclrona

Medlemsblad

Kaulskroniten

1-92

Redaktören har ordet

Väl mött till ett nytt verksamhetsår med Föreningen Gamla Carlskrona!

Ur brevsrörden sedan föregående nummer av medlemsbladet, vill jag här gärna återge ett sammandrag ur ett brev, från G. A. Wollin, Lidingö, som en värdefull dokumentation. Wollin bedriver forskning kring svenska officerare i nordamerikanska frihetskriget 1776–83, och har därvid funnit denna berättelse, om Eloise Stare, en vacker amerikanska i Karlskrona.

David Stare, med föräldrahemmet i Karlskrona, var en av de svenska sjöofficerare, som deltog i frihetskriget, i fransk tjänst.

Först tjänstgjorde han i engelska flottan men erbjöd sedan Frankrike sina tjänster.

Han utmärkte sig i kriget till den grad, att ambassadören Creutz i Paris särskilt lovordade honom i en depesch till svenske konungen, Gustav III.

Hårt trängd av sina kreditorer för personliga penningskulder, nödgades han lämna tjänsten i franska flottan 1782. Han tog sin tillflykt till London.

Här träffade han den attraktiva amerikanska flyktingen Eloise Hicks, som blev hans hustru. Efter kriget sände han hem henne till Karlskrona för att försöka blidka sina föräldrar. Pappan, som var överste i Karlskrona, hade svårt att överse med sonens trassliga ekonomi. Till en början avvisades Eloise men sedan både generalamiralen af Trolle och amiralen Tersmeden fallit för hennes charm och gått i godo för henne blev hon väl emottagen. I brev till Gustav III bad hon om tillgift för maken och skriver bl a., "att fela är mänskligt- att förlåta gudomligt".

Hon kallades till Drottningsholms slott och blev väl mottagen av konungen och gjorde så djupt intryck på honom att hon inbjöds till kungliga logen på operan, där hon fångslade alla med sin skönhet och charm. Konungen gav henne också det stöd för maken hon begärde.

Hon mötte Gustav III även vid ett senare tillfälle, en maskeradbal på Storkällaren i Karlskrona, och lyckades utverka en årlig pension om 133 Rdr.

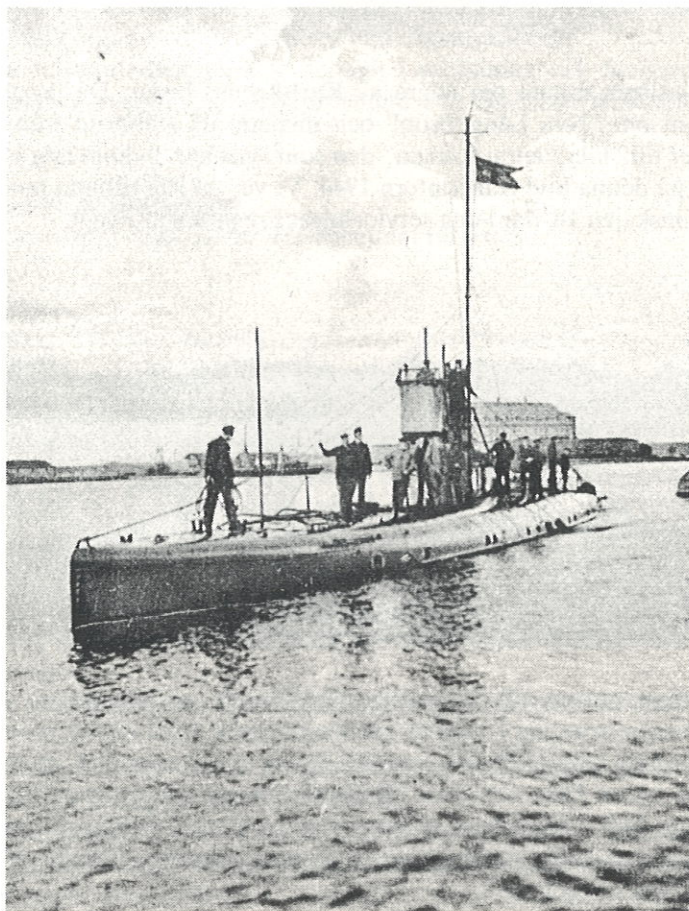
Enligt A. Jonsson, "Swedish Contribution to American Freedom", där Wollin hämtat de uppgifter jag här återgett, var hon "the first ambassador of good will from America to Sweden" och hennes minne skall enligt samma källa ha efterlevt henne i flera generationer i Karlskrona.

För att raskt återgå till vår egen tid har jag nöjet berätta för våra medlemmar i förskingringen att föreningens duktige filmansvarige, Anders Abrahamsson, för sitt filmskapande odelat erhållit landstingets kulturpris 1991.

Anders ingår även i redaktionskommittén där han med sitt kunnande i tryckeribranschen är en ovärderlig hjälp, utan vilken det praktiskt varit omöjligt framställa denna tidning.

I oktober 1991 var det 10 år sedan den ryska U-båten U 137s uppmärksammade grundstötning i Gåsefjärden gjorde Karlskrona internationellt känt. Mängder av vykort såldes med U 137 på grundet som motiv, något som föreningen Gamla Carlskrona fann osmakligt att göra affär av. Det har trots allt funnits vykort av U-båtar i Karlskrona i alla tider, som detta på U-båten Karlskrona, vilken inte på något sätt gjorde stadens namn internationellt känt men stolt bar det under sin tillvaro som marint fartyg!

Får jag slutligen minna om några av Karlskronas broar. Då jag var barn talade man om "Nya Långöbron" och menade då stenbron från Strandvägen över till "lilla Pantarholmen" den som syns här, bakom mig och mina föräldrar på denna bild från vintern 1944. Vi var på väg till min mormor på Pantarholmskajen 18, där i dag servicehuset Fregatten är byggt.

Strax bortom porten till "mormors gård" ledde en hög träbro över till Långö. Denna, som jag i minnet sammankopplar med sköna promenader till sol och bad, revs 1947, och ersattes av en träbro som gick ut snett från den gamla brons fäste och över till Pantarholmen. Fotot som visar denna bro är taget 26/5 1947 och visar den "provisoriska" Långöbron som denna nya bro kom att kallas medan karlskroniterna fortsatte att kalla den andra bron för "Nya Långöbron".

Nuvarande bilbron från Pantarholmen byggdes några år in på 50-talet. Dessförinnan uppfördes en militär pontonbro för motortrafiken 1951. Ber du en gammal karlskronit möta dig vid "Nya Långöbron", vågar jag nästan hålla vad, att denne än i dag tror du menar bron från Strandvägen till lilla Pantarholmen. Själv växte jag upp vid Kungsbron, som alls inte är någon bro, mer än till namnet, och så är också fallet med kära "Fiskbron". För några år sedan upplevde vi en total omläggning och modernisering av hela området runt Borgmästarefjärden. Längre tillbaka stod hela platsen under vatten vid högvattenstånden varför man beslöt om en landhöjning. Detta amatörfoto visar hur arbetet med detta som bäst pågick. Det är daterat den 10 november 1949 kl 12.10.

Vi skimtar i bakgrunden fiskargummornas kommers framför gamla affärer vi minns, som kolonialvaruaffären, hattaffären Modé, cykelhandeln Monark m fl. Vid kajkanten, som var den ursprungliga "bron", ser vi, bakom damen med väskan, några av båtarna som levererade fisken från öarna.

Med hälsning från det gamla Carlsrona, Eder Sten A. Petersson.

En krigsjul på Karlskrona lasarett

Av Greta Erhamn

”Nu börjar festligheterna,” säger ”höger två” på 5:an till sin sidogranne och blinkar finurligt mot flickan, som kommer in på salen med en kaffebricka dignande av olika sorters julkakor.

Aromen av äkta bönkaffe, pepparkakor och stearin blandas med vällukten från raden av hyacinter i fönstret till en sällsam doftsymfoni. Det börjar skymma och snön utanför har gått över i duvblått. En stilla musik tonar ut över avdelningen. Det är julafton 1942 på Karlskrona lasarett – krigsjul.

”Höger två” som bär det hedervärda namnet Svensson är en fryntlig gammal farbror. Hans ögon glittrar i kapp med ljusen, han trivs och är hemmastadd.

En jul några år tidigare hade han opererats för en lindrig skada och fått ligga på lasarettet över helgen. Han blev vad vi i dagligt tal brukar benämna kärnfrisk, men blev också vid detta tillfälle så ompysslad, att han alla kommande jular ivrigt önskade sig in till sjukhuset igen.

I slutet av advent sög längtan tag i honom så starkt att han omöjligt kunde stå emot. Han ”sökte” för sin åkomma.

Svensson hade inga anhöriga och tydligen inga vänner heller – det senare förvånar eftersom han var rolig, med sina muntra infall och dråpliga visdomsord.

Läkaren förstod hur ensam den gamle mannen var, i vår för övrigt så befolkade värld. När han så kom in till sjukhuset för sin krämpa kunde doktorn inte motstå sin patients vädjan om att få bli ”inlagd endast några da'r över jul”.

På avdelningen hade man redan börjat vänta honom. Plötsligt en dag, då vi kom tillbaka efter timledigt fanns han där i korridoren iklädd den smalandiga sjukhuskostymen. Han gick mysande omkring och bekantade sig med de övriga patienterna, men skyndade snabbt att lägga pannan i bekymrade veck och linka litet då han fick syn på oss.

Naturligtvis hälsade vi honom ”hjärtligt välkommen” – hur malplacerat det än kan låta på ett sjukhus – och någon av oss frågade deltagande:

– Vad är det nu Svensson, som krånglat till sig igen – så här i juletid?

– Det är det eländiga benet, som börjat värka – det de kretade i – hon vet...

Han ville naturligtvis inte säga att det var ensamheten, som molade och värkte i själen och kändes svårast vid den tid då de flesta av oss sluter sig samman i familjegemenskap.

Men nu låg Svensson där i salen och upplyste de andra – som den veteran han var – om att flickan med kaffebrickan var upptakten till helgens begivenheter.

Då patienterna ätit sin middag och druckit julkaffet, vidtog en kort stunds andakt. Därefter samlades personalen till gemensam måltid i det stora lasaretsköket, där ett smörgåsbord var dukat.

Jag minns särskilt de runda kummindoftande julostarna, som köksföreståndarinnan skaffat från bondgårdar ute på landet. Det var delikatess i ransoneringstid. Efter smårätterna serverades julmiddag med allt vad därtill hörer. Desserten var olika sorters bär i form av kompott. Sist bjöds på kaffe med alla de traditionella julkakorna.

Förr i tiden bar sköterskor och biträden alltid klänning och förkläde. På julaftonen var det litet extra styvstärkt och husmor var klädd i sin svarta högtidsuniform.

Läkarna däremot hade lagt av sina vita rockar – i kostym blev de plötsligt helt vanliga män – det förvirrade en smula...

Stämningen var hög och upprymd – alla talade med alla – klasskillnaden upphävdes tillfälligt, denna gyllene afton. Då middagen var över blev det långdans genom de olika avdelningarna. En ringlande girlang av sjukhuspersonal löpte ut och in genom salarna i takt till de kända julmelodierna.

Jag har minnesbilder av bleka allvarliga ansikten – rosiga glada nunor, som vändes emot oss då vi virvlade genom sjukrummen.

Så småningom glesnade leden – var och en stannade upp på sin avdelning. Nu tog det rutinemässiga kvällsarbetet vid. Patienterna skulle också ha sitt sena julaftonskaffe som kom upp ifrån köket nylagat och gott.

Vid halv nio-tiden på kvällen, då vi fick lämna över till nattpersonalen, var vi ganska trötta. Det mildrades förstås av blommor, chokladkartonger och jullektyr, som patienter och deras besök skänkt oss under dagen.

Dessutom hade vi bara oss själva att tänka på då vi var lediga. Ingen bland den kvinnliga personalen var gift och hade familj. Vi gladdde oss lika mycket som patienterna åt de festligheter som förekom och det var en hel del.

Vid trettontid kom Odenstens stjärngossar. Outtröttligt vandrade de ur sal i sal sjungande staffansvisan.

Ibland bleknade någon av sångarna – ovanan vid sjukhus och lukten av medikamenter kunde bli för påtaglig för någon liten ”stalledräng”. Kvickt fick man hjälpa gossen ut i teköket och ge honom något att dricka. Efter ett par klunkar uppfriskande saft strömmade ånyo ”livets flod” till de bleka kinderna – Staffans sångar-stab var på nytt fulltalig.

Till sist – ett lasarett är ju ändå en arbetsplats där man möter mycket av livets allvar. Jag minns en episod, ganska tragisk, som också på sitt sätt tangerar jul.

Hösten 1938 låg blekingeförfattaren Ragnar Jändel på lasarettet under en kort tid. Han var illa däran, men trots sitt svåra lidande var han aktiv och skrev ganska mycket. Han var fängslade att lyssna till, men slog snabbt om – blev kontemplativ och oåtkomlig. Eftersom han starkt insisterade på hemresa, sade doktor Widén till författaren vid en rond. ”Ni lever inte till jul om ni inte följer mina ordinationer och stannar kvar här på sjukhuset.”

Det hjälpte föga – det blev hemresa.

Vid jul samma år, alltså 1938, kom ett julkort till avdelningen. Det var adresserat till överläkaren och löd kort och gott: – Lever än! Ragnar Jändel.

Uppskovet varade ännu några månader, men när julklockorna året därpå ringde in helgen, hade Blekinge mist en lysande skildrare och poet.

Ett tack till alla "vykortssamlare"
som hjälpt till att illustrera Kaulskroniten.

Redaktionen

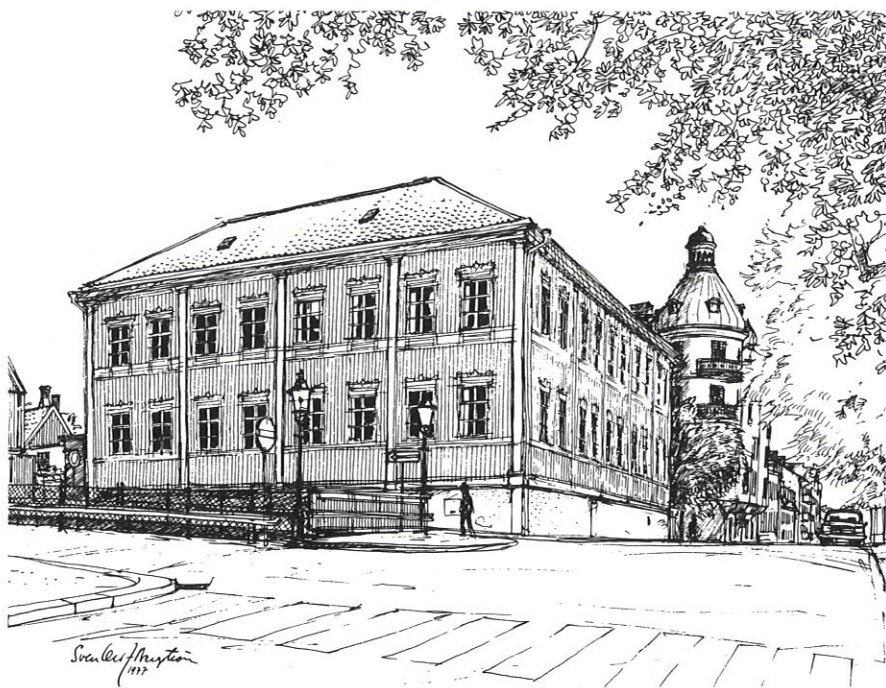
Barndomsminnen

Av Nils Wehlin

Jag minns den ljuva tiden heter det. Så ljuv var den väl inte alltid för alla. Då förträngs mycket och man har svårare att minnas. Även det som var "ljuvt".

Jag bodde som barn på Västra Prinsgatan, och på Östra Prinsgatan låg och ligger väl ännu både Amiralitets- och Rosenfeldtskolorna.

På hösten 1923 följdes jag till Amiralitetsskolan av mamma. Följande dagar fick jag gå själv sedan jag varnats för "lådan" där den kom klämtande på Borgmästaregatan. Varnades också för tunneln. Då föräldrarna var väl medvetna om mitt ständiga klängande och klättrande fick jag bestämda order att hålla mej ifrån räcket.

Amiralitetsskolan. Teckning Sven-Olof Bergström.

I mina ögon var lärarinnan barsk. Jag fick väl aldrig någon god kontakt med henne. Skulle vi sitta i bokstavsordning, så hamnade jag ohjälpligt längst bak. Undantag gjordes för några, som lärarinnan tydligen kände sej skyldig att vara extra vänlig mot. Själv hade jag svårt att se vad som skrevs på "svarta tavlan" och också svårt att höra vad man visade därframme.

Men det kunde också göra detsamma. Jag klarade mej så bra själv med min bok, som jag stavade mej igenom medan övriga trälade med första sidan.

Med "plus och minus" var det värre, men det var kanske inte så nödvändigt att kunna?

I slutet av andra läsåret klagade emellertid lärarinnan för min fader över mina svårigheter med siffror. Detta chockerade honom, då det var ett av hans bästa ämnen.

Han tog itu med mej, och si! På en timma lärde han mej mer än vad jag tidigare lärt under nära fyra terminer. Det bara gick upp ett ljus, och det där med "räkning" var väldigt lustigt.

Följande höst hade mitt svaga "B" blivit ett litet "a" och ökade sedan till stora "A". Matematik var väl det som jag sedan mest ägnade mej åt, annars kunde man nog inte skryta över min flit med läxor.

Amiralitetsskolan hade en speciell doft. I synnerhet när salarna var nyskurade på hösten. Samma doft, som jag kände igen från torpen på "landet" under sommarloven. Doft av såpskurade golv, där den speciellaste doften kom från tiljornas mellanrum.

Jag var en av de minsta i klassen. När jag vuxit förbi "Stöddig" var jag näst minst och förblev så genom hela skoltiden.

Eftersom jag kunde härma Charlie Chaplins gång med tår rätt ut från kroppen, så döptes jag omgående till "Tjappe". Första dagen detta hände, så blev alla så upplivade att man måste jaga mej, men när jag snart slutade springa undan, så var det inte roligt längre med "mobbningen".

Även om jag alltså var en aning udda, så flöt jag dock in i klassen. Udda därför att jag var totalt ointresserad av det som alla andra var mest intresserade av, "sparka boll". Lyckades jag inte hålla mej undan då det blev "Gymnastik med lek", så fick jag stå bakom mål som Kalle bakom. Någon sådan måste ju också finnas.

Som jag tidigare nämnde kunde inte alltid "rangordningen" i klassrummet upprätthållas utan omflyttning kunde ske. Någon månad fick jag sålunda dela skolbänk med en "tjej". Det kändes fruktansvärt förnedrande.

Till jul skulle det klippas julgranar i grönt glanspapper. Nog hörde och såg jag att papperet skulle vikas i fyra delar, men uppfattade inte att endast en del skulle användas, utan jag klippte rätt igenom och kunde ståta med fyra stycken granar.

Det blev ett spektakel.

– Vad tror du mamma säger nu? menade lärarinnan, – tror du att hon har råd att köpa ett glanspapper till åt dej?

Så modig var jag inte att jag berättade vad som hänt för mamma, men på fotot från den tiden kransas väggen av granar och mina fyra sitter i mitten. Det var kanske första gången som jag var medelpunkt.

En kväll skulle det vara basar i skolan och alla uppmanades säga till sina föräldrar. Pappa var på sjön och mamma såg på mej som om jag vore galen, men jag fick slutligen en slant för att själv gå dit. "Vi måste", så hade jag uppfattat frökens ord.

Salen var smyckad med blommor och på bord fanns diverse säljobjekt. En fiskdamm fanns också.

Med undantag av min lärarinna och en annan från skolan var salen tom. Det kändes pinsamt att störa, men "fröken" kom ner och frågade om jag hade pengar med mej, och om jag skulle fiska. Svar "ja". Vad skulle det annars bli.

Dröm om både min och hennes förvåning när jag "fiskade upp en slips. Det där tyckte hon inte var någonting för mej, så jag uppmanades att göra om försöket och fick då en liten enkel leksak.

Mamma tyckte att det var skräp varför jag måste tala om att jag först fick upp en slips.

Min moder var vanligen en lugn och sansad person, men då blossade det till, och jag fick mej en skrapa för att jag bytt.

Andra läsåret hade vi sal bredvid tandläkarmottagningen. Medan vi väntade i korridoren efter rasterna hörde vi därinne ifrån allehanda rop och skrik.

Första gången jag själv satt i tandläkarens stol var jag helt ovetande om vad som skulle hända. Men efter en stunds grävning förde han in en stor brun tumme och slet loss en tand. Att några andra också rubbades spelade ingen roll. Jag var färdigbehandlad för det året.

Nästa år bävade jag. När tiden närmade sej gick jag en regnig kväll vid Kungsbron och önskade att jag kunde halka i. Men vakten från kuren i närheten hojtade åt mej, så jag la benen på ryggen och sprang hem.

Lyda skulle man i alla sammanhang. Det var självklart. Man skulle ha stort "A" i Uppförande och Ordning. Jag missade det dock vid något tillfälle, men det har inte legat mej till last under mitt kommande liv.

Sedan blev det folkskola. Då var man nästan stor så liten man nu än var.

En stor grann karl, som hette någonting så märkligt som Sven Öyvind tog hand om oss. Vi fick hålla till i Amiralitetsskolan det första året, och fick nu av Swahn veta att vi nu hade stort ansvar, då vi var äldst på skolan. Vi skulle vara vänliga och snälla mot dom små barnen.

Nu blev det ett annorlunda liv. Inte så att det precis blev roligare att gå i skolan, men jag kände mej inte längre nedtryckt av läraren, även om rottingen ibland kom fram. I så fall var det mest "klassmörj" och kanske han inte alltid var lika rättvis mot alla utan många fick känna av ett ordentligt rapp. Själv hade jag aldrig obehag av det.

Någon gång tog han till linjalen. Vi fick välja "kant" eller "flata". Jag valde kant, då jag omgående kom underfund om att då höll han emot med fingrarna så linjalen knappt snuddade min hand. De mindre modiga valde "sida" men då slog han till så det kändes.

Jag låg kanske ganska bra till. Åtminstone i matematik, svenska och teckning. Övriga ämnen gick Swahn noga igenom varför det bara var att "komma ihåg" tills det blev förhör. Årtalen i historieboken stod i marginalen och dem pluggade man in väl vetande att de vid förhören kom i den ordning dom stod i boken.

Åren kröp långsamt framåt.

Då jag var liten och klen så undantogs jag en del år från gymnastik. Att jag sedan i 20-årsåldern en tid var frigymnast och t o m uppträdde på nya stadsteatern i Göteborg är en annan historia.

Klänga i rep och berg och göra volter passade mej utmärkt. Men det var ju också skönt att få en alldeles egen fritimma.

Slöjdandet var mera besvärligt.

Jag var för kort för hyvelbänken, och brädan som skulle vara absolut plan – Swahn var noga med det – blev buckligare och buckligare.

Ett år kapade jag en bit av min tumme och slapp slöjd under fortsättningen av den terminen.

Sångröst hade jag inte heller och fick därför inte delta i sång men hade närvaroplikt. Jag kanske var den ende i klassen som lärde mej noter, där jag satt längst bak och intresserad studerade sångläraren, respektlöst kallad "Korkhanden" på grund av sin protes.

Några tillrättavisningar fick jag ju aldrig under dessa timmar, och säkerligen var många "sångare" avundsjuka på mej. För dem gällde det att hålla takt och ton.

Under våren 1930 skedde sedvanliga prov. Den uppsats jag skrev ihop handlade om våren och hamnade till min häpnad i ett kåseri i Blekinge Läns Tidning. Som ett prov på elevernas skrivkunnighet!!!

Pappa låg då svårt sjuk och uppfattade inte vad det gällde. Första dagen därpå var han bättre och kallade på mej. Jag såg hur den tärda människan genompräglades av glädje och kanske stolthet. Det är ett minne jag aldrig glömmer. Några dagar senare var han död.

Då det inte ansågs vara någon anledning för barn att sitta hemma och sörja satt jag följande dag som vanligt i min skolbänk. Efter en rast skulle vi ha gymnastik – jag var med det året – och kunskapen hade spridit sej bland klasskamraterna.

Det är förklarligt om jag inte orkade med deras beklaganden utan smög undan. Satt i trappan då Sven Öyvind kom.

Allvarlig och säkerligen tämligen hjälplös stammade han: men var det inte...

– Jo, mamma dog förra året.

Någon dag senare var det utflykt med buss upp mot Brömsebro och Fur. Allt jag såg ville jag berätta om när jag kom hem, men så mindes jag.

Swahn tog hänsyn till mitt svärmod. Jag slapp slöjden och fick i stället sitta högt uppe på vinden och måla blommor o d på slöjdalstren, som sedan skulle vara med på utställningen med anledning av Karlskronas 250 -årsjubileum.

Jag såg inte mycket av jubiléet. Karuseller, skjutbana och allt gick mej spårlöst förbi. Jag tvingades vistas på en dispenskoloni i Rödeby – den som senare brann ner varvid så många barn tragiskt nog innebrändes.

Mycket mer borde jag minnas från mina år i skolorna, men det är också skönt att kunna glömma. Det är inte ofta jag besöker stan – ett kort besök hos min syster och sväger – och när jag som 21-åring flyttade därifrån var det med en svärmodig suck. Svärmod därför att det var mina barn- och ungdomsår jag lämnade bakom mej men också därför att det var ett försök att bränna broarna bakom mej.

Musik i Karlskrona på 20–30-talet

Av Inga Sandberg-Böckmann

En gammal karlskronaflickas minnen från sin älskade stad, dess musikliv, musikcaféer, restauranger och biografer 1927–1932.

Under jubileumsåret 1980 hade Blekinge Läns Tidning bilder och artiklar från Gamla Karlskrona, bland annat läste jag om stadens alla caféer och konditorier. Osökt gick min tankar till min ungdomstid och de minnen, som är förknippade med musiklivet i staden.

För mig började det med Flottans Musikkårs konserter i Hoglands park, en underbar park, den vackraste jag vet. Så ofta jag kunde gick jag dit och lyssnade på musiken, om jag inte minns fel spelades det 2 gånger i veckan. Dirigenten då var den stilige Georg Ringvall. Han bodde i samma hus som jag, det stora Fribergsska huset på Kungsgatan 28. Han gjorde alltid flott honnör, när man neg för honom. Neg? Ja, just neg, det gjorde flickorna i min ålder på den tiden för äldre personer. Det var underbart att en vacker sommarkväll flanera runt i parken under pauserna, för när det spelades stod

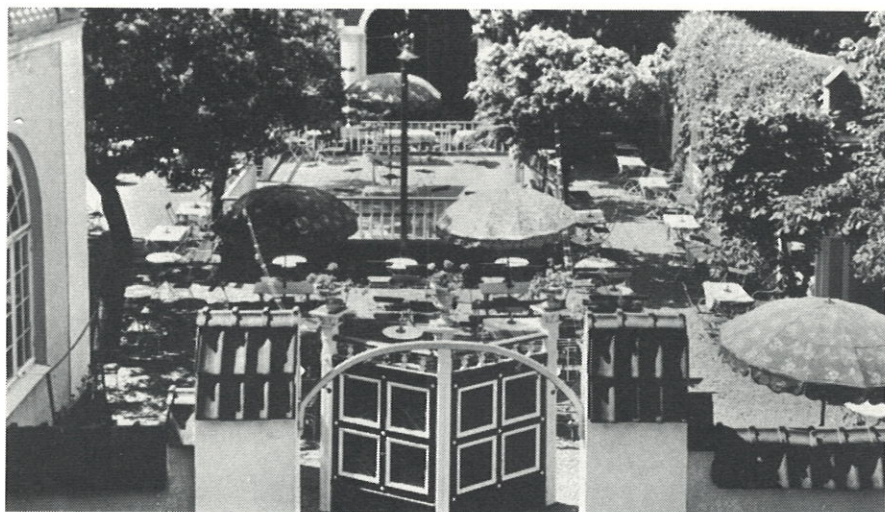
Lagerlunden.

man stilla och tyst och lyssnade och applåderade efteråt. Mötte man dessutom någon pojkvän, som artigt lyfte på skolmössan, var lyckan fullkomlig. Det var inte bara rosorna som blommade i parken utan även romantiken.

Hotellen hade givetvis musik, trios och kvartetter. Frimurarhotellet, Storkällaren och det förnäma Stadshotellet hade alla uteserveringar på sommaren. Stadshotellets uteservering hette Lagerlunden, man kunde flanera utanför på Smedjegatan och lyssna på musiken. Det hände även, att jag fick följa med mina föräldrar dit och lyssna och äta glass. Att jag själv under ett par sommarmånader skulle få spela där, kunde jag väl knappast drömma om – men 1935 fick jag vikariera för en cellist där och spelade då tillsammans med den senare så kända Matla Temko, som kom till Konserthörsningen. Pianisten hette Sonja Sahlberg. Men nu har jag gått händelserna i förväg.

Musiken började på allvar på min födelsedag då jag fyllde 15 år. Jag fick då en cello i present. Jag hade spelat fiol för den gamle musikdirektör Heimdahl, men mitt intresse och min flit var inte så stor. Heimdahl var en fin gammal herre, alltid klädd i s k knall, och när man mötte honom sa han alltid när han lyfte på "knallen": "Vet du vad du har nu lilla barn"? Då man såg lite frågande ut skrattade han och sa: "Jo du har skenet emot dig". Han var alldeles flintskallig! I samband med honom vill jag påminna om revel-

Storkällarens uteservering.

jen, som varje första maj gick runt i staden med en lång svans av karlskroniter efter. Jag tror den började redan kl 7 på morgonen. Musiken stannade då alltid utanför landshövdingens residens vid Kungsbron, amiralens hus på Landbrogatan och så länge Heimdahl levde utanför hans hus på Amiralitetsgatan. Om jag inte minns fel blev musikanterna bjudna in på något att dricka om det var kyligt ute kanske det blev en kopp kaffe. Sen bar det av backe upp och backe ner, jag hoppas och tror att denna tradition lever kvar än.

Flottans musikkår på parad genom staden.

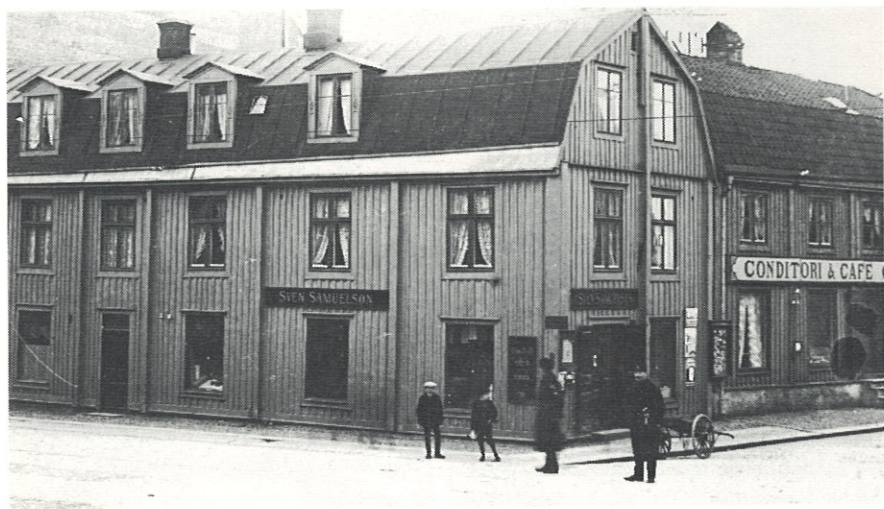

Hantverkaregatan.

Min första cellolektion fick jag av en herre som hette Sören Krogh och som spelade på Skandiabiografen, Det var på min födelsedag den 4 november 1926. Vi bodde då på Hantverkaregatan och jag traskade med cellon över Ristorgsbacken till Ronnebygatan, där min lärare bodde i huset bredvid det Elftmanska huset. Jag var stolt över mitt instrument. Det fanns inte många som spelade cello då, i varje fall inte någon flicka. Jag hade två cellokamrater, en hette Svensson och en Franzén. De var äldre än jag.

Ronnebygatan.

Hörnet av Borgmästaregatan–Hantverkaregatan, Conditori Continental skymtar till höger i bild.

Det fanns som sagt många konditorier i stan. Man gick ofta på kondis på den tiden. Continental på hörnet av Hantverkaregatan och Konstapelsgatan, där ligger nu Bokhörnan, Göta conditori, Karlssons conditori på Kungsgatan, Frankes på Ronnebygatan han ägde även Continental och senare Stadshotellets konditori. Så fanns det enklare kaféer som i en del fall fått namn efter båtar, t ex Vega, café Hogland (efter slaget vid Hogland), Nykterhetscaféet, Wienerconditoriet, Parkcaféet, Mekka på Borgmästaregatan; jag har säkert glömt många andra.

Vi har nu kommit till 1927, jag hade fått vara med och spelat på julottor, föreningsfester m m. Min lärare arrangerade några melodier för 4 celli och jag minns att vi spelade på KFUM:s julfest. Lokalen låg vid Stortorget där posten senare byggdes. Vi spelade Schuberts Ständchen, Denzas Melodi och ett andante av Haydn. Jag vill lova att jag var nervös. Vid samma tillfälle sjöng en herre vid namn Simon, känd karlskronaprofil. Han sjöng Petersson-Bergers Jungfrun under lind, och Adams Julsång.

I Blekinge Längs Tidning kunde man dagen efter läsa om detta, men att man kallade mig fröken Brockman, skulle vara Böckmann, kunde jag inte smälta, utan ringde till tidningen som beklagade och rättade till felet dagen efter. Att få sitt namn i tidningen var ju väldigt viktigt.

På Frankes Continental spelade en trio: två damer och en herre. Violinisten hette Anna Carlman. Hon var en duktig violinist och hade haft en egen violinafton och spelade i Karlskronas Orkesterförening. Hennes bror var den kände skulptören Conrad Carlman, skapare av Wachtmeisterstatyn

som avtäcktes 1930. Pianisten hette Margit Fahl, hade spelat på Imperial-biografen men var även pianopedagog. Cellisten var Franzén, elev till Krogh. En dag kom Franzén och undrade om jag ville vikariera ett tag för honom. Skulle jag våga, jag var ju alldeles orutinerad och hade bara spelat knappt ett par år. Gaget 3 kr på vardag och 5 kr på söndag. Det lät ju frestande och flickorna lovade hjälpa mig. Vi skulle repetera en gång i veckan. Det var en ganska nervös flicka i fin ny känning, som klev upp på estraden och med darrande ben satte sig på stolen. Nu fanns det ingen återvändo utan det var bara att spela. Värst var det nog när mina skolkamrater kom för att lyssna och jag rodnade ju alltid så fort jag gjorde en miss, jag fick lära mig sen att inte visa detta utåt. Ofta var det ingen i publiken som märkte det. Lokalen låg på andra våningen. Det var om jag inte minns fel tre rum. Trappan upp var så smal att man knappt kunde möta någon i den.

Vad spelade vi på den tiden året 1927? Ja det var en omväxlande repertoar. Wienermusik, valser, operetter, tangos, foxtrot, söta sentimentala stycken som Tosellis Seranata. Anna spelade ofta solo: Meptis Czardas, Gades Jalousie. Schlager på den tiden var Sylvains Vintergatan, Flygarvalsen, Anna du kan väl stanna m fl. Jag minns två herrar som var stamgäster och som alltid ville höra Zigenarkärlek av Lehár. På söndagarna hade vi thedansant mellan 3-5. Publiken bestod av "mogen" ungdom. Skolungdom såg man sällan. De fick inte gå på offentliga danser, i varje fall inte läroverksungdomar.

Conditori Göta, bilden tagen i samband med Konserthusets invigning, en modell i marsipan syns i högra fönstret.

På Landbrogatan låg Carl Reinold Clarbergs conditori.

En dag kunde man i Blekinge Läns Tidning läsa följande.

Skrivet av en beväring vintern 1928. Trummisen vi hade till hjälp hette Carsten.

Toner så smekande
lockande flöda
ut över gatan vid
Continental
Lamporna lysa både gröna
och röda
tonerna ljuda i kväll är det
bal.
Hej servitrisen, ro hit med
två kaffe
varmt ska det vara o tillika
gott
Var sen så snäll och stolar
oss skaffa
så vi kan njuta av det vi ha
fått
Damerna trenne med hjälp
av flottisten
sköta musiken på ypperligt
sätt

Näpen och söt är den lilla
cellisten
drar sina stråkdrag så
lekande lätt.
Herrarna sitta blaserat och
prata
förande Bridgen
förmämligt och flott
Damerna kysstäcka
munnarna mata
ack den som vore en
bakelse blott.
Läskedrycken tronar i
mitten på bordet
kring vilket damerna slagit
sig ned
åtta de äro alla ha ordet
alla ha andel i läskedrycken med.
Uppå estraden man
stämmer och skruvar

Bredbergs conditori.

välljudet bårdar en
jazzmelodi
Herrarna sträcka på halsen
likt uvar
spanande ivrigt om vägen är fri.
Lilla cellisten som sitter på
stolen
rodnar ibland så
förtjusande så
nyper var åttondelstakt uti
kjolen
ack den som vore en
cello ändå.
Plötsligt musiken i
jazztempo brusar
si liksom nellad från stolen
man rusar
kastar sig handlöst mot
damernas bord
Frid o försoning o sämja är borta

den som e blyg kommer
genast till korta.
Skoffas så lagom
pillemasare där!
Håll munnen flottist,
förresten va ska han här.
Här gäller kämpa ja
kämpa sig fram
annars är chansen förlorad
Den som sen äntligt lyckas
bli först
får stå där o buga o vika
på magen
mens damen med Pommac
först släcker sin törst
och säger sen: "Jag är
opptagen".
Hej servitrisen nu vill jag betala
Hej servitrisen nu gångar
jag ut.

Efter den säsongen for jag till Malmö för att studera vid Malmö Musikkonservatorium, som på den tiden var en privat skola.

Vid hemkomsten fick jag en ny cellolärare som hette Lindholm och som spelade på Skandiabiografen tillsammans med Einar Åsbrink, violinist och Herbert Mitchell, pianist. Lindholm var konsertmästare i stadens orkesterförening, som då leddes av musikdirektör Svante Sjöberg. Han var min musiklärare vid Flickskolan. Svante Sjöberg föddes 1873, studerade i Berlin för Max Bruch åren 1900–1902, kom sedan till Karlskrona som organist i Fredrikskyrkan. Han bildade Karlskronas orkesterförening 1913. 1898 komponerade han en sonat för violin och piano, som jag till min glädje fick höra i radio för ett par år sedan. Det är glädjande, att man nu har börjat forska i svensk musik och man kan få höra flera kompositörer från slutet av 1800-talet och början av 1900-talet.

Jag fick nu börja i orkesterföreningen och medverkade vid flera konserter. Svante Sjöberg dog 1935 och jag var hemma då och spelade med orkestern på hans jordfästning. Efter Sjöberg kom musikdirektör Gudmundsson.

På Ronnebygatan fanns en kort tid ett konditori, där gamla EPA låg vid länsstyrelsen. Där spelade jag tillsammans med en fru Elly Koch Sandholm. Hon var tyska, duktig violinist och även hon medlem av orkesterföreningen.

Konditor Franke drev också Stadshotellets konditori, där stadens damer intog sitt kaffe eller the på eftermiddagen och där vi hade ungdomlig publik på kvällen. Jag kom efter tre månaders engagemang i Norrköping hem och spelade där med en tysk kapellmästare som hette Rudolf Künzel.

Detta skulle ju handla om mina minnen från min stad Karlskrona, så nu får det bli slut på berättandet. Jag fortsatte mitt spelande runt om i Sveriges land och hade några år även egen trio. På 50-talet började en ny epok på restaurangerna, det skulle vara uppträdande, dans. Sedan 1954 har jag och min make varit lärare i Sundsvall, där jag även spelat 20 år i orkestern. Min make avled 1969 men jag fortsätter med undervisning i cello och piano och kan glädja mig åt att ha haft många elever som valt musiklärarens yrke.

Det skulle glädja mig mycket om det finns några gamla karlskronabor kvar som minns oss, som spelade på stadens konditorier på 20- och 30-talen. Jag spelade även på Skandiabiografen sista säsongen det var stumfilm där, då med Åsbrink och Mitchell. Den första ljudfilmen jag såg på Skandia var "Säg det i Toner".

Anna Edén förord

Framlidna fru Anna Edén är författare till detta manus från 1959. Anna Edén berättar här om sin barndom på Nordenskiöldsgatan 18, det närmast Saltösund liggande, av de tre små pittoreska hus, som oriktigt benämns "båtsmansstugor och som så ofta på vykort fått gestalta Björkholmen. Idag tillhör alla tre husen kommunen och uthyres sommartid åt turister. Fru Edéns far, som då berättelsen utspinner sig, ägde huset närmast vattnet, hette Anders Magnus Andersson och var förman på Örlogsvarvet.

Det är ett stort nöje att få återge denna stämningsmättade berättelse om familjelivet i och kring denna lilla stuga, som fru Edén upplevde det för mer än 100 år sedan.

Sten A. Petersson

Mitt barndomshem

Av Anna Edén

Mitt kära barndomshem var en liten röd stuga med vita poster och dörrar. Det var en av de gamla båtsmansstugorna som mina föräldrar köpte på hösten 1883. Där föddes jag år 1884 en härlig majdag.

Vi blev så småningom 8 syskon, tre äldre än jag och fyra yngre. Det var fem flickor och tre gossar. Stugan var belägen högt upp på Skansaberget invid Saltösund i Karlskrona och innehöll två rum och kök, samt en liten utbyggd förstukvist. Ett rum var åt Nordenskiöldsgatan och ett åt trädgården, däremellan låg köket.

Hemmet var idealiskt för oss barn både att leka i och ha sysselsättning av olika slag. Det hann aldrig att bli långsamt. Vi hade nämligen en liten rar trädgård på tomten, där Mor planterat blomster av alla slag. Där växte vita liljor som doftade ljuvligt, rosor, gyllenlack, murgröna, reseda och ringrosor, ja t o m ett ståtligt äppelträd växte där i denna lustgård.

Utanför fönstret åt gatan hade vi också blommor. Där var en liten hage inhägnad med ett staket av smala spjälor, så man kunde se vad som växte där.

Folk som kom ned till vårt hörn för att titta på alla de olika båtarna som gled genom sundet, fiskebåtar från öarna, roddbåtar, skärgårdsbåtar, ja t o m tyska båtar gled ibland genom Saltösund, de gladdes sig också åt våra blommor. Ja, det var en fröjd för ögat, både för oss själva och för alla som kom och gick.

Nordenskiöldsgatan på 1880-talet med det ännu helt obebyggda Saltö i bakgrunden. Nr 18 är huset längst ut mot Saltösund på bilden.

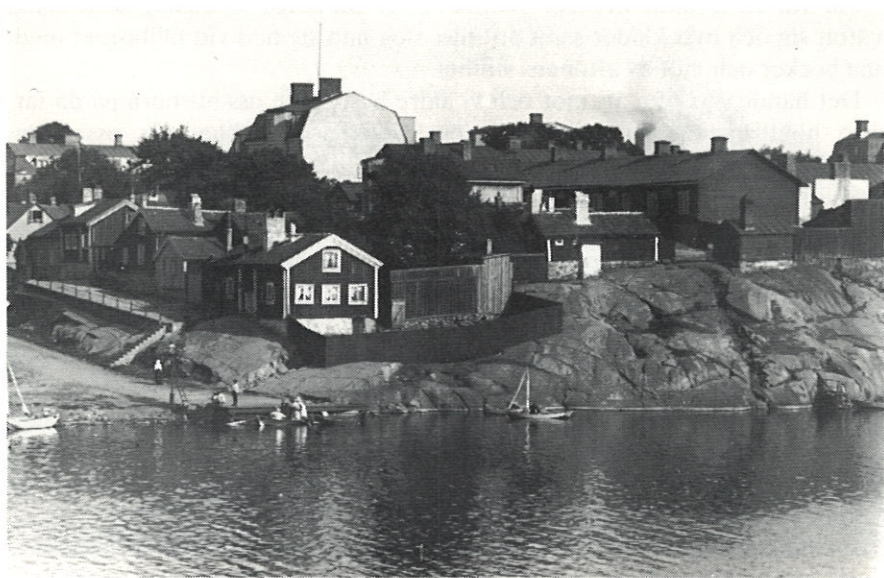
Nere på tomten var en riktig trädgård med massor av blommor. Här var ett högt plank mot sjösidan som skydd för de starka havsvindarna. I lä av denna vägg, fanns en lövsal med bord och bänkar. Ibland blev oss längtan för stark, att betrakta den underbara utsikten över Saltösund. Dess glittrande vågor erbjöd alltid en rörlig tavla. Där paddlade en brunbränd sjömanspojke i sin kanot, med vinden lekande i hans solblekta lintott till hår.

En annan gång rodde ett lag flottans folk någon av kronobåtarna med en korpral eller skeppare vid rodret, kommenderande den taktfasta rodden med hög röst. Stundom ankrade tyska båtar i sundet och vita fiskmåsar doko skriande efter godbitar, som skjölles ut från byssa och penteri.

Det var en hänförande sommaridyll att sitta där på någon av de större syskonens axlar, eller uppkleven på en bänk, med hakan stödd mot planket, och se Saltö på andra sidan, liksom flytande i blått, medan en flitig gök, dold i grönskan, ropade ut sommaren.

Det var också lugnt och skönt att få sitta i lövsalen och handarbета. Möjligheter fanns alltid till sysselsättning med stickning, stoppning och sömnad. Lövsalen var också festplatsen för namns- och födelsedagar som inföll på sommaren. Det glänste en vacker duk på bordet, och blomstergirlanger omkring festföremålets kopp lyste med vackraste blommorna.

Saltösund. Anna Edéns föräldrahem på berget med murstocken mot sundet.

Ofta hade vi vid sådana tillfällen besök av fastrar och mostrar. Farmor och farfar hade sina hedersplatser, och jag minns hur farfar med sin dar-
rande stämma brukade sjunga Linderots allvarliga sång: "Ingen hinner fram
till den eviga ron som sig ej eldigt framtränger".

Andra gånger hade vi musikstunder inne i stugan. En kamrat till far
spelade fiol. Svägerskan som var frälsningssoldat hade naturligtvis gitarr.
Far stämde sitt psalmodikon ihop med dessa instrument, och alla som
kunde sjöngo av hjärtans lust.

Far var järnsvarvare på kungl. flottans varv, och började sitt arbete kl. 6
på morgonen, fortsatte till kl. 5 eftermiddagen med middagsrast mellan 12–
1. Maten var alltid punktligt framsatt på fällbordet framför fönstret då far
kom hem, och vi stodo alla upp då han knäppte händerna och bad följande
bordsbön. "Gud välsigne mat och dricka. Av Din godhet det så skicka, att
de håvor som vi njuter kraft och styrka oss ingjuter, tills vi äntlig med de
fromma, i Din himmel får inkomma. Amen.

När vi ätit oss mätta, reste vi oss alla och far läste: "Tack o Gud för alla
gåvor som Du städse oss beskär. Lär oss nyttja dina håvor till din ära Herre
kär. Herre Gud Dig till oss vänd, och Din kärlek i oss tänd. Styrk och led
oss städse alla, att vi ej från Dig må falla. Amen.

Far var en levande kristen. När han efter sin långa arbetsdag kom hem, tvättat sig och bytt kläder samt ätit lite, slog han sig ned vid fällbordet med sina böcker och njöt av aftonens stillhet.

Det hände rätt ofta att mor och vi äldre barn satte oss att höra på då far läste högt ur någon av sin religiösa böcker. Det blev för oss barn högtidsstunder att minnas.

Söndagarna då far var ledig gick vi till kyrkan och de av oss barn som var så stora att vi kunde sitta stilla och vara tysta fick följa med. När vi blev så stora att vi kom upp i tredje och fjärde klassen i folkskolan fick vi vara med i sångkören. Då hände det t o m att vi fick sjunga i Karlskrona Amiralitetskyrka.

På söndagseftermiddagarna tog Far oss med på besök till gamla och sjuka. Fars gamle folkskollärare, som var över 80 år gammal, besökte vi rätt ofta. Han var sängliggande under många år. Jag kan se den gamles vita ansikte när jag tänker på besöken hos honom, ansiktet var lika vitt som lakanen i sängen. Att se den gamles strålande ögon och leendet var en riktig belöning för oss.

Ibland hade man andra glädjeämnen. Möjligheten att få låna en roddbåt, ja, då stod glädjen högt i tak. Då kunde man få ro till andra sidan Saltö, runda öarna och bada vid den ljuvliga sandstrand som finns. Ja det var alla tiders fröjder. Sol sommar och salta bad för stadsungarna oj, oj, oj, så skönt.

Vid högtids- och födelsedagarna kom mostrar och fastrar för att hälsa på. Bland andra gäster var också två äldre mostrar. Det var moster Emma och moster Fina. Vi barn tyckte att de var så fina så. De hade svarta kapott-hattar med breda sidenband, som var knutna i en stor rosett under hakan. Ja, det var allt riktigt stor högtid när fars mostrar moster Emma och moster Fina kom på besök.

Mor var en riktig arbetsmyra. Hon sydde alla våra kläder ända till vi konfirmerades. Bakade allt bröd som gick åt i vår stora familj. Det fanns en stor murad bakugn där mor fick in 14 stycken limpor. Den ugnen eldades upp med hela stora vedträn som inte var avsågade. När det var nedbrunnet så rakades glöden ut och ugnen sopades riktigt ren med en viska som var gjord av enris, det luktade så gott då. Sedan var det att kvicka sig att få in limporna innan värmen fördunstat.

När limporna sedan var gräddade, så åkte små vetebullar in i ugnen och fick ta eftervärmen. Emellan storbaken brukade mor baka en stor vetekaka, som hon gräddade i kakelugnen. Det tillgick på samma sätt som vid gräddningen i den stora ugnen. Dvs när brasan brunnit ut så rakades glöden bort och ugnen sopades. Sedan åkte en stor bulle in på en plåt som var gjord direkt till kakelugnens storlek. Den kakan tyckte vi barn förstås att det var den allra bästa vetebullar. Ingen bulle var så god som den mor gräddat i kakelugnen.

På söndagarna hade vi ofta musikstunder. Vi var glada åt att spela och sjunga. Som instrument hade vi en liten orgel, samt ett gammalt psalmodikon. Det var en lång låda av ungefär en meters längd. Den var smalare i ena änden. I den breda änden var ett runt hål, över detta hål gick en sträng som vilade på ett stall och över detta spändes strängen tvärs över hela instrumentet. Sen skulle stråken glida på strängen över den lilla öppningen. Min svägerska var frälsningssoldat och spelade gitarr. Fars kamrat som spelade fiol brukade också komma om söndagarna. Då blev det en riktig konsert sedan instrumenten blivit stämda. Ja, så förgick tiden i mitt kära barndomshem. Det är minnen som följer mig än i äldre dagar och jag tackar Gud för ett gott hem.

Årsboken 1991
Min ungdoms stad
av
Ingrid Björkman-Yllenius

Författaren signerar föreningens årsbok. Foto Gunnar Ekström.

FÖRVALTNINGSBERÄTTELSE FÖR ÅR 1991

Styrelsen för Föreningen Gamla Carlsrona har vid sammanträde den 13 januari 1992 fastställt följande berättelse över föreningens verksamhet år 1991.

Styrelsens sammansättning

Lennart Kloo	ordförande
Eva Malmgren	ledamot, vice ordförande
Åke Nordin	—", kassör
Sten A Petersson	—", redaktör
Åke Ulvesjö	—", klubbmästare
Anders Abrahamsson	—"
Göran Kockum	—"
Erik Langemark	—"
Hans-Göran Rydberg	—", matrikelansvarig
Gunnevi Petersson	suppleant, sekreterare
Gun Hansson	—"
Birgitta Jansson	—"
Barbro Lindh	—"

Revisorer

Birger Fridh	ordinarie
Eric Carlsson	—"
Pia Abrahamsson	suppleant
Börje Persson	—"

Valberedningen

Gunnar Ottosson	sammankallande
Evald Eklöf	
Kerstin Södöo	

Utskott, kommittéer etc

Inom styrelsen har funnits följande utskott/kommittéer:

Utskott/kommitté

1. Arbetsutskott
2. Programkommitté
3. Bokkommitté
4. Marknadsföringskommitté
5. Kommitté för stadsplan-
och byggnadsfrågor

Sammankallande

Lennart Kloo
Göran Kockum
Anders Abrahamsson
Göran Kockum

Lennart Kloo

- Eva Malmgren har ansvarat för föreningslokalen och för arkivet, som bildarkivariar har Gun Hansson och Birgitta Jansson fungerat, och Anders Abrahamsson har liksom tidigare varit filmansvarig.

Styrelsens verksamhet

Styrelsen har under året haft 9 protokollförda sammanträden. Därutöver har utskotts- och kommittésammanträden ägt rum. I samband med utskick av medlemsblad o d har styrelsen varit samlad till arbetsaftnar.

Styrelsen har i olika frågor haft kontakt med Sveriges hembygdsförbund, Blekinge läns hembygdsförbund, läns museet, marinmuseet, länsstyrelsen, kommunala organ m fl myndigheter och organisationer.

Flera styrelseledamöter har deltagit i utbildning och konferenser, som anordnats av Sveriges hembygdsförbund och Blekinge läns hembygdsförbund.

Föreningens medlemsantal

Den 31 december uppgick medlemsantalet till 4 623.

Årsavgiften

Även under 1991 har medlemsavgiften utgjort 25 kronor.

Medlemsmatrikel

Föreningens medlemsmatrikel har förts av Tambi Data (f d Dataringen) i samarbete med Hans-Göran Rydberg, som av styrelsen utsetts till matrikelansvarig.

Årsmötet

Årsmötet ägde rum i Chapmanskolans aula torsdagen den 21 mars. Styrelsen blev i sin helhet omvald. Som ny revisor efter Thure Blom inträdde Birger Fridh.

Efter förhandlingarna föreläste Erik Langemark om 1700-talets Carlscrona.

Stipendier à 5.000 kronor ur Björkholmens Baldersfond tilldelades Anna Jefta, Kerstin Dahlgren och Jesper Norda.

Till föreningen Lyckå kammarmusikfestivals vänner utdelades 10.000 kronor av det belopp, varmed Baldersfondens donator velat stödja vänföreningen under åren 1990-92.

Övriga aktiviteter

- 27/1 Ekumenisk sång- och musikgudstjänst i Amiralitetskyrkan
- 2-3/3 Utställning på Framtidsforum i kv Wachtmeister
- 1/5 Revelj
- 15/5 Stadsvandring på kasernområdet, Gräsvik
- 6/6 Nationaldagen
- 20/6 Lövmarknaden
- 11/8 Carlsronadagen
- 12/9 Stadsvandring: Sparres exercishus, Kustbevakningen, Rosenfeldt-skolan
- 27-28/9 Varvsafton på Konserthusteatern
- 6/10 Riksmarsch för Cancerfonden
- 14/11 Filmافتon på Konserthusteatern
- 1/12 Julskyltningssöndagen (föreningslokalen och Stadsbiblioteket)

Skärgårdspatrullen visade film på Tjurkö 18/7 och Senoren 20/7.

Föredrag till diabilder om Karlskrona förr och nu har vid ett femtontal tillfällen hållits på Centrallasarettet, Karlskronagården, Dagcentralen Torpeden, Alamedans förskola samt hos Pensionärs- och handikapporganisationer, hembygds- och konstföreningar, politiska föreningar m fl.

Föreningslokalen har varit tillgänglig för medlemmarna onsdagar kl 17-19 under månaderna januari-april och september-december. Därutöver har föreningens resurser i form av bildmaterial, litteratur och kunskaper utnyttjats av skolor, släktforskare m fl.

Styrelsen har deltagit i en aktion för Marinens musikkårs fortbestånd samt yttrat sig i frågor rörande byggnader och miljöer, bl a avseende Stumholmen, Gräsvik och Skärvaområdet.

Årsboken

Föreningens årsbok 1991 är författad av Ingrid Björkman-Yllenius och har titeln "Min ungdoms stad. Karlskrona på 30- och 40-talen". Den omfattar 280 sidor och kostar 150 kronor (medlemspris).

Medlemsbladet

"Kaulskroniten" har också under 1991 utkommit med två nummer. Tillströmningen av manuskript har varit god, och som vanligt har innehållet mötts av en livlig respons från läsekretsen.

Övrig produktion

Under våren färdigställdes filmen om Karlskrona Segelsällskap 100 år. Filmen är inspelad på 16 mm och är på 30 min.

Ett nytt julkort med motiv från Södra Kungsgatan utkom till julen 1991.

Under reveljen den 1 maj utdelades liksom under tidigare år ett deltagarkort, vars tryckning bekostats av Sparbanken Kronan. På ett som vanligt förtjänstfullt sätt svarade Sven-Olof Bergström för illustrationerna och Bert Svanstein för texten.

Publicitet

Av föreningens egna arrangemang föranledde särskilt "Varvsaftonen" för två utsålda salonger i Konserthusteatern en omfattande och positiv publicitet.

Därutöver har bl a följande bidragit till att sprida kännedom om föreningen:

- Föreningens medverkan med en skärmutställning under det "Framtidsforum" som anordnats den 2-3 mars uppmärksammades av många och resulterade bl a i att 60 nya medlemmar anslöt sig.
- Ordföranden hade tillfälle att vid intervjuer i riksradiion den 20/6 och i lokalradiion den 16/9 framhålla föreningens verksamhet.
- I Blekingeboken 1991 gav Blekinge läns hembygdsförbund plats åt en uppsats om Föreningen Gamla Carlskrona, författad av dess ordförande.
- Föreningens filmansvarige och styrelsedamot Anders Abrahamsson belönades den 25/11 av Landstinget Blekinge med dess kulturpris för år 1991.

Slutord

Styrelsen kan vid årsskiftet 1991/92 se tillbaka på ett verksamhetsår som kännetecknas av

- god publicitet
- positivt intresse från medlemmar och utomstående
- gott internt och externt samarbete
- stark aktivitet och flera framgångsrika arrangemang
- fortsatt ökning av medlemsantalet
- god ekonomi

Vi framför ett varmt tack för samarbete, stöd och intresse till Länsstyrelsen, Karlskrona kommun, Blekinge Läns Hembygdsförbund, Blekinge museum, Marinmuseum, Stadsbiblioteket, press och radio, alla medverkande i våra arrangemang, årsbokens och medlemsbladets författare samt alla medlemmar som på skilda sätt visat sin uppskattning av våra ansträngningar.

Styrelsen för Föreningen Gamla Carlskrona

Kallelse

Härmed kallas Föreningen Gamla
Carlscronas medlemmar till

ÅRSMÖTE

måndagen den 23 mars 1992 kl. 19.00 i

LÄROVERKETS AULA

(Chapmanskolan), ingång Drottninggatan.

- Program:
- Förhandlingar
  - Utdelning av stipendium
  - Björn Eyvind Swahn visar bilder

Välkomna!

Föreningen Gamla Carlscrona

Organisationsnummer 835000-3482

Postgiro 64 48 62-5

Kaulskroniten, medlemsblad för Föreningen Gamla Carlscrona, Nr 1, 1992
6:e årgången. Upplaga 4.500 ex.

Föreningen Gamla Carlscrona, Borgmästaregatan 1, 371 31 Karlskrona
Tfn: 0455-101 91 Telefonsvarare: 101 90

Redaktör:

Sten A. Petersson, Tobias väg, 370 22 Drottningstjärn, tfn: 0455-394 27

För uppgifter i medlemsbladet ansvarar resp. författare.